

Čís. 4369.

Prohlídka dlužníkovu bytu nebo jiných místností náležejících k jeho domácnosti, vykonaná exekutorem podle § 350 zák. č. 76/27 Sb. z. a n., nestává se bezprávnou, jestliže nutnost rychlého zakročení nepřipouští přesné zachování předpisu § 349 cit. zák.

K naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914 stačí zjištění, že pachatel věděl, že jde o výkon povolání úředního orgánu.

(Rozh. z 12. února 1932, Zm IV 717/31.)

Nižší soudy uznaly stěžovatele a s ním dva spolupachatele vinnými přečinem násilí proti orgánu vrchnosti podle § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914. Činu se dopustili tím, že násilím zabránili bernímu výkonnému orgánu v provedení exekuce pro daňové nedoplatky, vyrvavše mu tašku se šperky, kterou chtěl zabavit a kterou se chystal jeden ze spolupachatelů z místnosti odnésti.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost obžalovaných, založenou na důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 1 a) tr. ř. a namítající, že výkonný orgán nepostupoval po právu v oboru své působnosti.

Z d ů v o d ů :

Odvolací soud se podrobně zabýval otázkou, zda berní vykonavatel postupoval po právu v oboru své působnosti a správně ji řešil jmenovitě též se zřetelem k tomu, že exekuce byla prováděna v obytné místnosti manželů L-ových, kteří nebyli exekvováni. Je zjištěno, že místnost, o níž stěžovatel to tvrdí, jest přímo spojena s obchodem tehdejšího exekuta, tchána stěžovatelova. § 350 zák. čís. 76/1927 sb. z. a n. opravňuje výkonné orgány, vyžaduje-li to účel exekuce, prohledati dlužníkův byt a jiné místnosti, náležející k jeho domácnosti. Při úzkém příbuzenském poměru exekuta k stěžovateli (k jeho manželce) a hledíc k přímé souvislosti obou místností, nebyl exekutor v nepravu, považovav sousední místnost zřejmě za patřící k domácnosti exekutově, takže formálně byl bezpochybně oprávněn vykonati tam bez předběžného šetření exekuční úkon, který nestrpěl odkladu, an viděl, že z místnosti má býti odstraněna taška, o níž mohl míti za to, že jest se svým obsahem (peníze, skvosty) vhodným předmětem exekuce; že v tom postupoval přesně podle předpisu, který ho opravňuje k volbě vhodného předmětu exekuce, vidno z předpisů prováděcího nařízení k zákonu o přímých daních čís. 175 z roku 1927 Sb. z. a n., zejména z provedení § 364 odst. 1 zák. (odst. 1 až 3). Nutnost rychlého zakročení proti odstranění tašky nepřipouštěla přesné zachování předpisu § 349 cit. zák., aby se výkonný orgán i proti M. L-é a jejím společníkům, rušícím výkon zabavení, vykázal písemným příkazem exekučního úřadu; k naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 4 odst. II. zák. čl. XL/1914

stačí zjištění, že obžalovaní věděli, že jde o výkon povolání vrchnostenského orgánu, což zmateční stížnost ani nepopírá, namítajíc jen, že si stěžovatel nebyl vědom toho, že exekutor i proti němu a jeho manželce provede exekuci. Jak však bylo již dovozeno, exekuce byla prováděna za okolností, že každému muselo býti zřejmo, že má postihnouti exekvovaného N. E. v místnostech a na věcech k jeho domácnosti a jemu patřících; že šlo o tašku, o předmět obvyklý u žen, jest zcela nerozhodno. Pro uplatnění případných práv stěžovatelových k tašce a k věcem v ní uloženým upravuje zákon v § 357 řádnou cestu odporu u exekučního úřadu. Již z povahy úředního úkonu musela býti zejména stěžovateli jako obchodníku zřejmá nepřipustnost a trestnost násilného překažení výkonu exekuce, jak soud I. stolice správně na to poukázal. Důvod zmatečnosti podle § 385 čís. 1 a) tr. ř. jest tedy uplatněn bezzákladně.

Čís. 4370.

Ani pravdivé tiskové zprávy ze soudní síně nepožívají imunity.

Za urážku na cti, pronesenou při hlavním přelíčení, odpovídá, kdo ji pronesl, i kdo ji v tisku reprodukoval, podle předpisů obecně platných.

(Rozh. ze dne 13. února 1932, Zm I 316/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze jako soudu kmetského ze dne 18. února 1931, jímž byli Vladimír L. a Jaroslav U. podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., po případě (Vladimír L.) pro přestupek podle § 6 téhož zákona, — zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů :

Napadený rozsudek zjišťuje, že po stránce objektivní závadný výrok naplňuje skutkovou podstatu urážky na cti, zprostil však obžalované z obžaloby pro rozšiřování této urážky tiskem z úvah subjektivních, že jde o pravdivou zprávu o soudním veřejném líčení, která jest jakýmsi pokračováním v principu publicity a proto přípustná a též beztrestná, je-li, — jako v souzeném případě, — z jejího obsahu patrné, že není psána s úmyslem a s průhledným záměrem někoho urážeti. Tento právní názor napadá stížnost výtkou zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 a nelze jí upřít oprávnění. Zrušovací soud měl již příležitost zabývat se v podobném případě s otázkou, zda a v jakém rozsahu jest dovoleno veřejnému tisku, uveřejnění okolností týkající se trestního řízení, a mají úvahy onoho rozhodnutí (čís. 3517 sb. n. s.) význam i pro souzený případ. Zrušovací soud je totiž toho názoru, že tisk má právo a jest povolán k tomu, by nepominul mlčením a uveřejnil okolnosti, jež vyšly na jevo